

Nr 84

Av herrar Nilsson i Lönsboda och Carlsson i Huskvarna, om
ändrad lydelse av 42 § vägtrafikförordningen.

Den alltmer tilltagande motorismen har skapat många svåra problem genom den stora ökningen av trafikolyckorna. Enligt den vid senaste årsskiftet kungjorda statistiken dödades under förra året sammanlagt 900 personer och omkring 19 000 skadades genom trafikolyckor.

Det är icke endast mycket mänskligt lidande som ligger bakom dessa siffror, utan även genom de materiella skadorna har samhället åsamkats stora förluster — förluster, som av trafiksäkerhetsrådet ha uppskattats till nära en miljard kronor. Det är enorma summor det rör sig om, och bör allt göras för att försöka nedbringa dessa.

I årets statsverksproposition ha upptagits ökade anslag till förstärkning av trafikövervakningen och av trafiksäkerhetsmedlen, vilket tacksamt noteras. Alla möjligheter böra tillvaratagas och utnyttjas för att motverka den ökade olycksfrekvensen.

Undertecknade anse att den bestämmelse, som genom 1951 års vägtrafikförordnings 48 § genomfördes och som stadgar stopplikt vid passerandet av huvudled, var mycket betydelsefull och har bidragit till undvikandet av många trafikolyckor. Utan denna bestämmelse skulle utan tvivel siffrorna varit ännu mera skrämmande.

Då det ofta förekommer svåra olyckor vid passerandet av järnvägs-korsningar, äro vi övertygade om att dessa olyckors antal skulle kunna nedbringas högst betydligt om stopplikt förelåg.

Med stöd av vad ovan anförts få vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta sådan ändring i vägtrafikförordningens 42 §, att det åligger fordonsförare, vilken vill passera järnvägsövergång, att dessförinnan stanna fordonet, samt

att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till härför erforderlig författningsändring.

Stockholm den 23 januari 1959

Arvid Nilsson
i Lönsboda

Henning Carlsson
i Huskvarna